Ana Veronica Mircea
Puterea pereche

Se spune ca, daca ti-e dat sa fii trimis, simti chemarea. O simti într-o buna zi, asa, dintr-o data... Da ce simti, cum simti, nimeni nu nu-ti spune. Pentru ca, daca ti-e dat sa fii trimis, pricepi singur ce si cum, de îndata ce ti se întâmpla.

Iar mie mi s-a întâmplat. Chiar asa cum se spune, într-o buna zi, când s-a nimerit sa ma trezesc dis-de-dimineata, dupa o jumatate de noapte de somn bun, cu burta bine pusa la cale, în hogeag cu buna caldura.

M-am trezit, ca întotdeauna, am cascat si m-am întins, ca întotdeauna, si, deodata ca niciodata! am simtit ca vazduhul mirosea a lapte. Mireasma ma potopea, val dupa val, largindu-mi narile si întarâtându-mi cerul gurii când, odata patrunsa înlauntrul meu, devenea gust dulce si cald si gâtlejul mi se înfiora, uns de licoarea licorilor de suvoiul neasemuitului dar al tâtelor mamei.

M-am zbârlit oarecum a spaima, dar mai mult a placere, mi-am înaltat ochii si am vazut muntii frematând, ca niste tâte îmbelsugate, dornice sa simta muscatura gurii lacome, muscatura care te scapa de chinul preaplinului si te fericeste cu eliberatoarea placere a daruirii...

Atunci, într-o strafulgerare, am înteles ca aveam ceva de daruit, ca aveam puterea de a o face, ca eram trimis sa-mi caut puterea pereche, ca ea ma chema lânga sine, fiindca se cuvenea ca împreuna sa desferecam si sa daruim celor mai slabi câte ceva din ceea ce ei ar putea numi binele tainelor firii.

M-am ridicat, gata sa purced la drum cu toate ca înca nu mi se deslusise încotro si abia atunci am vazut ca dimineata era una calda si senina, ca începea o zi de iarna calpa, pradata de ger si de omat, asa cum si cerul fusese pradat de ultima-i zdreanta de nor...

Si am stiut ca, desi simtisem chemarea, nu era aceea ziua cea mare, ziua încercarii. Pentru ca tainele firii nu se lasa patrunse sub taria luminii, si nici puterile peste fire nu se unesc cu temei sub causul unui cer sfidator de senin.

Si m-am întors la desfatarile cele simple la îndestulatul burtii si la zabava în hogeag calduros si ferit...

Asa a venit a doua zi, când m-am trezit în faptul serii si ochii, înca crâmpotiti de somn si înca adumbriti de vise, mi s-au umplut de rosul unei jumatati de soare pravalite între munti.

Am cascat si m-am întins, ca întotdeauna, si, deodata ca niciodata! am simtit ca vazduhul mirosea a sânge. Mireasma ma potopea, val dupa val, largindu-mi narile si întarâtându-mi cerul gurii când, odata patrunsa înlauntrul meu, devenea gust sarat si salbatic si gâtlejul mi se înfiora, uns de licoarea licorilor de suvoiul vietii samavolnic smulse celui nevolnic spre a hrani si spori însasi viata mea, a celui zamislit spre a ucide.

M-am zbârlit oarecum a placere, dar mai mult a îmbarbatare, mi-am înaltat ochii si am vazut zdrentele norilor tavalite în sângele soarelui strivit între steiuri, ca un hoit sfârtecat, scapat de chinul vietii si fericit cu eliberatoarea placere a biruintei asupra durerii...

Am stiut atunci ca simtisem al doilea ecou al chemarii, ca puterea pereche ma strigase cu sete, fiindca se cuvenea ca împreuna sa desferecam si sa aruncam asupra celor mai slabi câte ceva din ceea ce ei ar putea numi raul trainelor firii.

M-am ridicat, gata sa purced la drum cu toate ca tot nu mi se deslusise încotro si abia atunci am vazut ca, desi soarele tragea sa moara, luna nu avea nici gând sa-i ia tronul, împaratind peste tariile ce prindeau a se înstela, aprinzând candele asupra rugii disperate a crengilor betege si descarnate ce se înaltau tacute si tepene, caci nici macar o boare nu se îndura sa le dezmierde, mladiindu-le si ajutându-le sa bâiguie psalmi scârtâitori.

Si am simtit ca nici aceea nu era ziua cea mare, ziua încercarii. Pentru ca tainele firii se deschid doar sub ochiul încercanat al lunii, si puterile peste fire se unesc doar dantuind precum le cânta, pe strune nelumesti, un vânt învârtejit…

Asa ca m-am multumit sa plec doar dupa ale gurii, si, odata întors, îndestulat dar ostenit, m-am încovrigat cu bucurie în caldura aceluiasi hogeag bine ales...

Si-a venit a treia zi, adica a treia noapte. M-am trezit si ochii mi s-au umplut de întuneric înainte de a-si regasi puterea de a subtia fuioarele beznei, deslusind printre ele. Am cascat si m-am întins, ca întotdeauna, si, deodata ca niciodata! am simtit ca vazduhul mirosea a fum... si a pucioasa... Miasma ma potopea, val dupa val, strângându-mi narile si strapezindu-mi cerul gurii când, totusi patrunsa înlauntrul meu, devenea gust acru si crud si gâtlejul îmi urla, ars de otrava neiertatoare a osândei.

M-am zbârlit oarecum a îmbarbatare, dar mai mult a spaima, mi-am înaltat ochii si am vazut umbra muntelui înstapânindu-se peste sat ca partea barbateasca asupra celei muieresti, fericind-o cu eliberatoarea placere a deplinei supuneri.

Atunci am stiut ca simtisem al treilea si ultimul ecou al chemarii, ca puterea pereche se zvârcolea, asteptându-ma, caci numai împreuna se cuvenea sa ne supunem acelui ce ne îngaduia sa desferecam si sa daruim celor mai slabi câte ceva din ceea ce ei ar putea numi blestemul tainelor firii.

M-am ridicat, gata sa purced la drum si abia atunci am vazut ca luna dadea sa se ascunda dupa munte si, parca rusinându-se de cearcanele ce-si dogoreau tristetea pe chipul ei rece, de lumina cruda, se acoperea cu un zabranic laptos, de pâcla din ce în ce mai deasa, nesfârtecata de înversunarea vântului ce crâmpotea, în schimb, necrutator, bietele crengi schiloade, care se zbateau, neputincioase, gemându-si tânguitoarele rugi de îndurare.

Atunci am stiut ca luna îmbrobodita-n ceturi, care se latea si se împrastia vazând cu ochii, era menita sa-mi fie calauza si am prins sa alerg nebuneste, ca o naluca zvârlita de pe garduri pe acoperisuri si strecurata mai iute ca gândul când printre hornuri, când printre ramuri plesuve, chinuit de spaima ca stapâna noptii, a vântului si a câinilor care, dupa naravul lor prostesc, îsi urlau dragostea catre dânsa, avea sa fie farâmitata de coltii de lapte ai pâclei înainte de a-mi dezvalui salasul puterii pereche iar eu aveam sa ramân sigur si blestemat. Blestemat sa nu ma mai multumesc cu desfatarile simple, ca îndestulatul burtii si odihna în hogeag calduros si ferit...

Asa, mânat de disperare, m-am pomenit departe de sat alergând printre hatisurile muntelui. Dar nu alergând singur! Ma înconjurau o duzina de semeni de-ai mei, care parte barbateasca, care parte femeiasca, care smoliti pe de-a-ntregul, care blagosloviti cu pete de lumina dar nici unul ca mine, cu mustatile ca muiate în smântâna si cu o masca, parca de omat, în jurul ochilor rotunzi, verzi si sticlinzi! Ochii ne sticleau tuturor, tuturor ni se înaltau cozile a izbânda, cu vârfurile încârligate spre înainte, tuturor ni se arcuiau trupurile mai suple decât s-ar fi ghicit sub rotunjimile pufoase avântându-se peste obstacolele parca îndesite de o vointa vrajmasa.

Ce era cu ei, cu ceilalti? De buna seama am înteles-o de la bun început goneau tot catre perechea mea catre puterea mea pereche. Si am mai înteles stiind ca o întelesesem cu totii ca fiecare se socotea chemat de cealalta jumatate a puterii sale!

Da, toti eram chemati pentru ca începuse Ziua Noaptea Încercarii! Toti treisprezece eram trimisi, si numai unul era menit sa fie norocosul... Norocosul pe care Ea era menita sa-l aleaga...

... Ea...

... Mai întâi i-am zarit salasul. O cocioaba aproape pravalita, în mijlocul unei poiene cu margini crâmpotite de colti maracinosi. De pe acoperisul sui, o cucuvea batrâna ne-a facut sa înlemnim, cascându-si catre noi ochii rotunzi. Apoi, parca

dorind sa dea de veste ca ne-a pus stavila, a tipat a scheunat prelung. Preluuung...

Dintre noi, patru au miorlait ca rupti de colti de câine, si s-au întors, si au fugit ca de-un blestem. Iar eu iar noi, toti cei ramasi, pesemne fiind toti noua întarâtati de-obraznicia zburatoarei, ne-am smuls din vraja ei si am pasit, urmându-ne chemarea, dar mai cu sfiala...

Poate si ea cazuta prada groazei, ceata s-a destramat deodata... A pierit! Si luna s-a ivit, si ne-am înspaimântat, zbârlindu-ne pe întrecute, vazând-o adânc muscata. Înfuleca din ea, hulpav, un vârcolac... Si înca doi s-au rupt din ceata noastra. Fugeau mâncând pamântul, ca niste bieti becisnici ce erau!

Dar mie se cuvenea sa-mi fie teama. De ce m-as fi temut, eu, cel menit ca, împreuna cu perechea mea întru putere, sa desferec si sa daruiesc celor mai slabi taria tainelor firii?

... S-o daruiesc, sa o dezlantui, sa o asmut asupra-le?

... Gânduri nebune, gânduri adevarate?

... Gânduri fara temei - si de gonit! Eram menit sa fac ce îmi era menit, si-o puteam face doar fara sa ma tem!

Dar nu-i usor sa-ti birui spaima. Se lasa izgonita numai când ti-e sufletul ciuntit. Asta am înteles atunci. Am înteles ca numai cu o parte din suflet îti poti plati puterea. Si am platit. Sufletul meu s-a contopit cu luna si a muscat din el, hulpav, un vârcolac...

Si-am mers, tot înainte, urmând chemarea. Neînfricat. Sapte mai ramasesem si mergeam alaturi când a urlat lupul.

Statuse lungit în umbra cocioabei, nevazut si grozavie! nesimtit de noi. Si nu l-am fi simtit de nu s-ar fi tradat, urlându-si, lugubra, încurajarea. Încurajarea pentru vârcolac!

Apoi padurea a prins viata, lasându-se în voia vântului, scrâsnind din putregaiuri si trosnind, tinând astfel isonul urletelor slobozite de întreaga suflare lupeasca, iesita-n gura vizuinii spre a-si face juramântul de credinta catre vârcolac.

Dintre noi, patru au miorlait, cersind de undeva, de oriunde, orice ajutor. Si ajutorul n-a venit. Si ei au dat sa fuga. Si n-au fugit. N-au îndraznit sa fuga în padurea înnegurata si dementa care ne înconjura. A ramas locului, strânsi unul într-altul, care mai de care mai pleostit.

Noi, ceilalti, toti trei deodata, am stupit spre lup. El si-a frânt urletul, ne-a sfredelit cu ochi ce pârjoleau, si-a dezgolit toti coltii si a râs. A râs ca omul, ca un stapân viclean, hain si înversunat...

Si, pe neasteptate, s-a pravalit. S-a închircit, s-a tavalit zbatându-se si urlând a moarte, a horcait, s-a închircit din nou si, parca dezghiocându-se din blana care, nu stiu cum si unde, a pierit, s-a înaltat în locul lui, firava, cracanata, cocosata si zbârcita, o baba cu chipul ascutit si late rare, lungi si cochilii.

Am avut ceva vreme s-o privim, chiar înainte ca luna sa se afunde pe de-a-ntregul în gâtlejul vârcolacului biruitor. Pe urma, s-au înstapânit asupra lumii bezna si tacerea. Dar ochii mi s-au redeprins degraba a deslusi miscari si forme, iar urechile mi s-au ciulit, prinzând un fosnet ce alerga, se întetea... Erau cei patru semeni ai mei, cei robiti spaimei, care, pe furis, dadeau bir cu fugitii, târsâindu-si burtile prin frunze putrezite, ititе din zabranicul de omat ferfenitit.

... Într-un târziu, si luna s-a itit, încet, încet, smulgându-se cu truda din trupul vârcolacului, spre a se olopsi din nou în dosul valului cetos pe care vântul îl mâna spre ea.

Si baba ne-a chemat, cu soapte suierate printre dinti putini...

Sa fi fost ea perechea? Sa fi fost ea puterea care, ca sa se-mplineasca, ma chema? Chema, adica, numai pe unul, anume, dintre noi?

Ceilalti au crezut asta. Si s-au dus spre ea.

... Si degetele ei s-au facut gheare, si ea i-a însfacat, deodata, pe-amândoi. De ceafa i-a-nsfacat si i-a saltat, punându-i fata-n fata. Ei, mai întâi, au mieunat a jale, plângându-si ghinionul si lovind zadarnic aerul cu labe ale caror gheare raschirate erau gata de atac; pe urma s-au muiat si-au prins a toarce, iar zgripturoaica i-a strâns pe amândoi la piept.

Eu am adastat o clipa, pâna ce, brusc, am înteles ca ceilalti, un el si-o ea, erau perechea babei, care, batrâna si sleita fiind, avea grabnica trebuinta de amândoi.

Bine, dar eu? Nimic nu îmi spunea ca trebuia sa plec... Si, tot asa, deodata, am stiut ca si pe mine chiar pe mine! ma chemase cineva.

Atunci a scârtâit usa cocioabei si-n prag a iesit EA. Tânara o copila frumoasa prea frumoasa - , cu ochii mari si calzi, verzi ca ai mei, cu parul lung, si despletit, si rosu cum e sângele-nchegat...

Si legamântul nostru a prins sa se închege când m-a-ntâmpinat ca pe un prieten de demult:

- M-ai gasit, Masca-Alba! Haide, vino aici!

Am alergat, grabit sa pun pecete pe legamânt frecându-mi blana de fusta ei, si ea a râs, si m-a saltat în brate în timp ce cucuveaua i se aseza pe umar, abandonând pala de vânt în care, cu aripile larg deschise, se azvârlise cu un tipat scurt.

- Gata, fetito, a zis baba. Nu ne mai suntem, una-alteia, trebuitoare. E vremea...

... Si vântul s-a întarâtat din nou, si toti copacii bieti nevolnici despuiati au prins din nou sa geama, implorând luna, cersindu-i cu disperare câte un crâmpei de val cetos...

- E vremea, a urmat baba, când se cade sa te desprinzi de adapostul meu, sa cauti altundeva salas prielnic vrajilor cu care te-ai deprins mai bine decât mine... Cuvau va cuibari acolo, apoi se va întoarce aici, pentru ca soarta ei se împleteste cu a mea... Si pentru ca se cuvine sa am stire unde v-ati aciuiat, tu si motanul tau!

- Asa sa fie! a zis fata.

Si eu i-am tors în brate, si cucuveaua zisa Cuvau i-a scheunat pe umar.

Si am plecat tustrei, nepasatori la zbieretele lupilor, care, natângii, se credeau în stare sa cheme vârcolacul înapoi...